

KONSPEKT SPOTKANIA MIESIĘCZNEGO KRĘGU - PAŹDZIERNIK 2017 R. CHARYZMAT ŚWIATŁO–ŻYCIE, czyli charyzmat metody owocnego działania.

I DZIELENIE SIĘ ŻYCIEM

Cel: zawiązanie i budowanie wspólnoty.

Podczas symbolicznego posiłku dzielimy się radościami i trudnościami, których doświadczyliśmy od poprzedniego spotkania kręgu.

II CZĘŚĆ MODLITEWNA

Cel: wspólna **refleksja nad słowem Bożym** - jej zadaniem jest pomóc w budowaniu wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej zgodnie z wolą Bożą; wspólna **modlitwa** służąca głębszemu zrozumieniu się wzajemnie, budowaniu duchowej jedności i uświadomieniu sobie Bożej obecności.

- Dzielenie się słowem Bożym - **J 8,30-36** oraz wspólna modlitwa kręgu jako odpowiedź na słowo Boże.
- Różaniec (z dopowiedzeniami) tajemnica zwiastowania (w tej tajemnicy Maryja podporządkowuje swoje życie światłu słowa Bożego, mówiąc: „oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego”).
- Modlitwa za wstawiennictwem czcigodnego sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego. Niech ta modlitwa będzie obecna na każdym spotkaniu naszego kręgu, niech stanie się częścią naszej codziennej modlitwy osobistej, małżeńskiej czy rodzinnej.

Boże, Ojcze Wszechmogący, dziękujemy Ci za Twojego kapłana sługę Bożego Franciszka, którego w niezwykle sposób obdarzyłeś łaską wiary konsekwentnej, tak iż swoje życie oddał niepodzielnie na Twoją służbę.

Dziękujemy Ci za to, że pozwoliłeś mu gorąco miłować Twój Kościół i zrozumieć, że najgłębszą zasadą jego żywotności i płodności jest oblubieńcze oddanie siebie w miłości Twojemu Synowi, na wzór Niepokalanej, Matki Kościoła.

Dziękujemy Ci również za to, że przez tego kapłana wzbudziłeś na polskiej ziemi Ruch Światło-Życie, który pragnie wychowywać swoich uczestników do posiadania siebie w dawaniu siebie i w ten sposób przyczyniać się do wzrostu żywych wspólnot Kościoła.

Bądź uwielbiony, Boże, w służbie Bożym księdzu Franciszku, w jego życiu i dziele, i racz wstawić swoje Imię, udzielając mi przez jego wstawiennictwo łaski....., o którą najpokorniej proszę. Amen.

III CZĘŚĆ FORMACYJNA

Cel: podtrzymywanie i pogłębianie wiary. Ten cel realizowany jest w dwóch etapach.

1. Dzielenie się w atmosferze modlitwy realizacją wszystkich zobowiązań

Cel: dzielenie się ze wspólnotą swoim postępowaniem w życiu duchowym. Szczególną uwagę zwrócić na zobowiązanie: regularne spotkanie ze słowem Bożym – czy jest ono dla mnie poznawaniem prawdy o Bogu i o sobie samym?

2. Omówienie nowego tematu

Cel: wymiana poglądów na określony i przygotowany wcześniej temat.

W tym miesiącu podejmujemy temat:

Charyzmat Światło-Życie, czyli charyzmat metody owocnego działania

W „Liście z Boliwii” czcigodny sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki określił wszystko, co stanowi treść charyzmatu Ruchu. Ujął to w 10 punktach, które zawierają to, co można by nazwać „wielkimi charyzmatami” Ruchu. Pierwszym z nich jest charyzmat Światło-Życie, czyli charyzmat metody owocnego działania. Pisząc o nim, nasz Założyciel stwierdził:

„Podwójna jednostronność zagraża owocności działania chrześcijanina w świecie: z jednej strony jednostronność intelektualizmu i racjonalizmu, która zadowala się poznaniem dla samego poznania, bez uwzględnienia postulowanego charakteru prawdy w każdym podmiocie; z drugiej strony jednostronność woluntaryzmu i emocjonalizmu, czyli działania nie prześwieconego prawdą i nie

poddanego wymaganiom prawdy. Obie jednostronności stanowią jakieś wewnętrzne zniewolenie człowieka i pozbawiają jego działalność owocności i skuteczności.

Natomiast formuła Fos-Zoe, Światło-Życie, postulująca jedność poznania i działania w człowieku, wskazuje na prawdziwą wolność człowieka, która polega na dobrowolnym poddaniu się wymaganiom prawdy – w myśl słów Chrystusa: *Poznać prawdę, a prawda was wyzwoli* (J 8,32).

Realizowanie tej wolności w człowieku, jako podstawowy postulat pedagogii Ruchu, prowadzi do wychowania nowego człowieka i do rozwiązania kluczowego problemu współczesnego świata zagrożonego wielorakim rozdarciem, przede wszystkim w samym człowieku, wskutek przyjęcia fałszywej antropologii.

Na odkrywaniu tej drogi do jedności w człowieku i społeczeństwie polega podstawowy charyzmat Ruchu, którym musi on służyć ludziom tej epoki” (F. Blachnicki, *List z Boliwii*, w: *Charyzmat i wierność. Do Ruchu Światło-Życie z Obczyzny 1981-1984*, Kraków 2003, s. 69-70).

By lepiej zrozumieć, jakie postawy pozbawiają nasze działania skuteczności, warto sięgnąć do definicji (choćby wziętych ze „Słownika języka polskiego”) określić, których użył ks. Blachnicki:

WOLUNTARYZM

1. kierowanie się tylko własną wolą i nieliczenie się z opiniami innych ludzi w podejmowaniu decyzji
2. filoz. pogląd, według którego wola ludzka jest głównym czynnikiem kształtującym zarówno poznanie, jak i przedmiot poznania
3. pogląd przypisujący aktom woli pierwszeństwo przed innymi zjawiskami psychicznymi

EMOCJONALIZM

1. w filozofii: uznawanie uczuć za podstawowy motor ludzkiej działalności
2. kierowanie się uczuciami, poddawanie się emocjom; uczuciowość

INTELEKTUALIZM

1. w filozofii: pogląd przypisujący rozumowi podstawowe lub wyłączne znaczenie w procesie poznawczym, kwestionujący znaczenie zmysłów
2. w psychologii: uznawanie podstawowej roli intelektu w rozwoju psychicznym człowieka
3. intelektualny, rozumowy charakter czegoś

RACJONALIZM

1. przekonanie o sile i możliwościach poznawczych rozumu ludzkiego oraz o konieczności kierowania się nim we wszelkim działaniu
2. kierunek filozoficzny przyznający rozumowi główną bądź wyłączną rolę w procesie poznania
3. stanowisko domagające się przestrzegania restrykcyjnych norm naukowości poznania

ANTROPOLOGIA

wiedza o człowieku (często jako dział jakiejś nauki, np. antropologia biblijna, antropologia biologiczna lub zespół pewnych nauk, np. antropologia kulturowa)

Przybliżając członkom Ruchu formułę Światło-Życie nasz Założyciel mówił: „Aby zrozumieć istotę charyzmatu Ruchu Światło-Życie musimy sobie wpiery uświadomić jego źródła inspiracji. Jest nim najpierw to, co można by nazwać **charyzmatem podstawowym naszego ruchu**. Jest on **wyrażony w znanym nam symbolu: Fos-Zoe (Światło-Życie)**. Dlaczego mówimy, że jest to nasz charyzmat podstawowy? **Wyraża on pewną zasadę, która decyduje o tym, że jesteśmy ruchem charyzmatycznym w szerszym tego słowa znaczeniu, to znaczy ruchem inspirowanym przez Ducha Świętego**. Duch Święty jest duchem jedności, tej jedności, która jest zasadą życia. **W osobie ludzkiej musi się dokonać podstawowa synteza, polegająca na jedności pomiędzy światłem, czyli poznaniem, a naszą egzystencją**. To, co jest poznane jako prawda, to, co świeci w naszym umyśle jako prawda, musi stać się normą naszego postępowania. Nasze życie musi być poddane wymaganiom światła. **Światło i życie musi stać się w nas nierozdzieloną całością. To właśnie wyraża symbol: skrzyżowane słowa Fos-Zoe. Nie mówimy: Światło i Życie, ale: Światło-Życie. Chodzi o światło, które tworzy z życiem nierozdzieloną całość**. To jest zasada czy postulat, który staramy się mieć na uwadze w naszym działaniu przy podejmowaniu różnych wysiłków. Ten znak wzywa nas do przyjmowania właściwej postawy” (F. Blachnicki, *Charyzmat Światło-Życie w służbie odnowy Kościoła lokalnego*, w: <http://www.archiwalna.oaza.pl/dokument.php?id=1408>).

„Ruch Światło-Życie jako ruch posoborowej odnowy Kościoła, posiada szeroko pojętą duchowość chrześcijańską, która może się zaktualizować tylko we wspólnocie Kościoła. Jako synteza tej duchowości jawi się wpisany w znak krzyża symbol 'Fos-Zoe', zawierający w sobie najbardziej podstawową zasadę życia chrześcijańskiego - **jedność wiary i życia z wiary**. Jest to też znak Chrystusa, w którego życiu najpełniej objawiło się światło miłości Boga i Jego zbawczego planu, dopełniającego się w Kościele. Jest on również wezwaniem do całkowitego oddania się Chrystusowi - Panu i Zbawicielowi, aby wraz z Nim - kierując się prawem życiodajnej śmierci - budować Kościół Żywy, poczynając od tego Kościoła, który jest w człowieku - za cenę umierania 'starego człowieka'. Dalej - poprzez wydanie siebie dla braci na wzór Ukrzyżowanego Pana i budowanie wspólnoty Kościoła przez nieustanne przekreślanie siebie, aż do zjednoczenia na wzór Maryi z Chrystusem w godzinie Krzyża - źródła życia dla całego Kościoła.

Znak 'Fos-Zoe' jest również znakiem mocy, **mocy Ducha Świętego**, która dokonuje w człowieku tego, co dla jego naturalnych sił jest niemożliwe - sprawia w nim jedność światła i życia. **Formuła Światło-Życie zawiera w sobie integralny i wszechstronny program wychowawczy Ruchu. Dążenie do osiągnięcia jedności światła i życia (światła wiary i życia z wiary) na różnych płaszczyznach (rozum, sumienie, słowo Boże, Jezus Chrystus i Kościół), zawiera w sobie dynamiczną i w bardzo prosty sposób wyrażoną zasadę przewodnią pedagogii nowego człowieka.** Można też powiedzieć, że jest to znak dojrzałości chrześcijańskiej, wyrażającej się w wewnętrznej integracji w samym człowieku, pomiędzy sferą umysłu i poznania oraz woli i działania. **Zasada 'światło-życie' polega na wcielaniu słowa Bożego w życie, przeżywanie swojego zwyczajnego życia w sposób nadzwyczajny. Zakłada ona otwarcie się na światło słowa Bożego, nauczanie Kościoła, rekolekcje, życie sakramentalne, modlitwę liturgiczną, ascezę życia** (zob. F. Blachnicki, *Ruch Światło-Życie jako pedagogia nowego człowieka*, w: *Charyzmat Światło-Życie*, Kraków 2010, s. 46 i 50; F. Blachnicki, *Światło-Życie. Katecheza I*, w: *Oaza Rekolekcyjna Diakonii Ruchu Światło-Życie. Katechezy*, Kraków 2013, s.18-29).

Budowanie jedności światła i życia prowadzi do kształtowania się w nas „nowego człowieka”, który wchodząc w relacje z innymi tworzy „nową wspólnotę”, budującą w świecie „nową kulturę”, przemieniając świat. To realizuje się przez służbę. Poznając bowiem prawdę o sobie (o tym, kim jesteśmy), o Bogu i o świecie odkrywamy, że jesteśmy stworzeni z miłości i do miłości, i że nie możemy w pełni zrealizować siebie, tego, kim jesteśmy (czyli stać się sobą), jeśli nie będziemy kochać, a kochać – to znaczy być dla kogoś, służyć mu. Tak o tym mówił nasz Założyciel:

„Nowy człowiek jest człowiekiem realizującym siebie przez służbę: służyć, więc jestem. Jest to inny sposób wyrażenia postawy posiadania siebie w dawaniu siebie. Aspekt ten ukazuje nowego człowieka jako antytezę do człowieka wyczynowego. Cechą tego ostatniego jest dążenie do wyniesienia siebie za wszelką cenę ponad innych ludzi, chociażby w jednej tylko dziedzinie, wąskiej, wyspecjalizowanej. Wspólnym aspektem formalnym wszystkich tych dążeń jest to, że w jakiś sposób człowiek może siebie widzieć i przeżywać ponad innymi ludźmi. To bycie «ponad» przynosi zadowolenie, dlatego podejmuje się wielkie i wytrwałe, same w sobie nieraz podziwu godne, wysiłki i wyrzeczenia. Zadowolenie to jest jednak krótkotrwałe i złudne. Tymczasem **nowy człowiek realizuje siebie w dążeniu wprost przeciwnym: bycie nie «ponad», ale właśnie «pod» drugim człowiekiem, niejako u jego stóp w postawie służby. W ten sposób człowiek uniżając się wznosi się równocześnie w swojej wartości, osiąga szczyty człowieczego piękna i szlachectwa, bo o nich decyduje ostatecznie miłość, która jest autentyczna tylko dzięki bezinteresowności.** W tej postawie człowiek odnajduje także autentyczną radość, radość bycia naprawdę sobą. **Wychowanie człowieka bezinteresownej służby jest centralnym dążeniem pedagogii nowego człowieka. Jest to zresztą już zawarte w symbolu: Fos-Zoe, bo także tutaj życie jest postulowane jako służba na rzecz światła**” (F. Blachnicki, *Ruch Światło-Życie jako pedagogia nowego człowieka*, w: <http://www.archiwalna.oaza.pl/dokument.php?id=1412>).

Pytania do dzielenia się:

1. Jak realizuję w moim życiu jedność pomiędzy światłem (czyli poznaniem), a swoim życiem? (Jaka jest we mnie relacja pomiędzy sferą umysłu i poznania, oraz woli i działania)?
2. Co oznacza dla mnie „żyć w prawdzie”, a co oznacza „być człowiekiem wolnym”?
3. Jak realizuję w sobie ideał Nowego Człowieka? Co muszę zmienić, aby żyć tym ideałem jeszcze lepiej (aby moje życie i działanie wydawało coraz lepsze owoce)?

Zakończenie:

Ustalenie daty i miejsca następnego spotkania.

Krótką modlitwa i udzielenie błogosławieństwa Bożego przez kapłana.

Sugestie do pracy w ciągu miesiąca

- Zachęta do przeczytania tekstów czcigodnego sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego zamieszczonych w książkach: „Charyzmat Światło-Życie” i „Charyzmat i wierność”.
- Podczas modlitwy osobistej, małżeńskiej i rodzinnej podziękować Bogu za to, że dzięki swojej łasce czyni nas ludźmi wolnymi od zła i grzechu.
- Realizując zobowiązanie regularnego spotkania ze słowem Bożym można kontynuować czytanie Pisma Świętego według przyjętego przez siebie na ten rok schematu; można także wykorzystać następujące **teksty mówiące o wprowadzaniu w życie światła Bożego słowa** (starajmy się czytać cały fragment zawierający dany werset, aby zobaczyć całość kontekstu):

	Poniedziałek	Wtorek	Środa	Czwartek	Piątek	Sobota	Niedziela
I tydzień	Ap 21, 22-27	Jk 1,17-18	2Kor 4,5-7	J 8,12	Łk 11,33-36	Łk 10,36-37	Rz 12,9
II tydzień	1J 1,5-7	1Tes 5,4-8	Dz 26,15-18	J 5,33-36	Łk 2,27-32	J 13,14-15	Rz 12,10
III tydzień	2P 1,19-21	Flp 2,12-16	J 12,35-36	J 3,17-21	Mt 5,14-16	J 13,34-35	Rz 12,15
IV tydzień	1P 2,9-10	Ef 5,8-14	J 9,4-5	J 1,4-9	Mt 4,14-17	J 15,12-13	Rz 12,16

- Podczas dialogu małżeńskiego zapytać współmałżonka, czy, a jeżeli „tak”, to w których momentach dostrzega niezgodność wartości, o których mówię, z tym, jakie działania podejmuję? Jak małżonek może mi pomóc, aby moje postępowanie było bardziej zgodne z wartościami, które wyznaję?
- Podjąć regułę życia będącą owocem dialogu małżeńskiego.
- Podjąć w małżeństwach lekturę tekstów następnego spotkania, aby przygotować się do dzielenia nimi na kolejnym spotkaniu kręgu.

TEKSTY POGŁĘBIAJĄCE

Franciszek, Adhortacja apostołska „Ewangelii gaudium”:

„Nie można wytrwać w ewangelizacji pełnej zapału, jeśli nie jest się przekonanych na podstawie doświadczenia, że to nie to samo: poznać Jezusa lub nie znać Go; że to nie jest to samo: podążać z Nim lub kroczyć po omacku; że to nie jest to samo: raczej móc Go słuchać, niż ignorować Jego Słowo; że to nie jest to samo: raczej móc Go kontemplować, adorować, móc spocząć w Nim, niż nie móc tego czynić. Nie jest tym samym usiłowanie budowania świata z Jego Ewangelią, co czynienie tego jedynie w oparciu o własny rozum.

Wiemy dobrze, że życie z Jezusem staje się o wiele pełniejsze i że z Nim łatwiej znaleźć sens wszystkiego. I dlatego ewangelizujemy. Prawdziwy misjonarz, który nigdy nie przestaje być uczniem, wie, że Jezus kroczy z nim, rozmawia z nim, oddycha z nim, pracuje z nim. Dostrzega Jezusa żywego towarzyszącego mu pośród całego zaangażowania misyjnego. Jeśli ktoś tego nie odkryje w samym sercu działalności misyjnej, szybko traci entuzjazm i przestaje być pewnym co do tego, co przekazuje, brakuje mu siły i pasji. A osoba, która nie jest przekonana, która nie jest entuzjastką, która nie jest pewna tego i zakochana w tym co głosi, nie przekonuje nikogo” (EG 266).

Jan Paweł II, Katecheza środowa z 3.08.1988: „Chrystus wyzwala człowieka do wolności w prawdzie” (<http://www.apostol.pl/janpawelii/katechezy/jezus-chrystus/chrystus-wyzwala-cz%C5%82owieka-do-wolno%C5%9Bci-w-prawdzie>):

„Chrystus jest Zbawicielem, przyszedł bowiem na świat, aby za cenę swej paschalnej ofiary wyzwolić człowieka z niewoli grzechu. [...]. Jeśli pojęcie «wyzwolenia» wskazuje z jednej strony na zło, od którego wyzwoleni znajdujemy «zbawienie», to z drugiej strony pojęcie to wskazuje na dobro, do którego zostaliśmy wyzwoleni przez Chrystusa jako Odkupiciela człowieka — i świata z człowiekiem i w człowieku. «Poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli» (J 8,32). Te słowa Chrystusa w sposób najbardziej zwięzły określają dobro, do którego człowiek został wyzwolony za sprawą Chrystusowej Ewangelii odkupienia. Jest to wolność w prawdzie. Wolność ta stanowi istotne dobro zbawienia, dokonanego przez Chrystusa. Poprzez to dobro królestwo Boże rzeczywiście «przybliżyło się» do człowieka i jego ziemskich dziejów.

Tak więc zbawcze wyzwolenie, którego Chrystus dokonuje w stosunku do człowieka, zawiera w sobie niejako dwa wymiary: wyzwolenie «od» (zła) i wyzwolenie «do» (dobra), które są wewnętrznie spójne, wzajemnie się warunkują i wzajemnie dopełniają. [...]

Powtórzmy raz jeszcze słowa Chrystusa: «będziecie rzeczywiście wolni [...] jeżeli Syn was wyzwoli» (por. J 8,36). «Jeżeli będziecie trwać w nauce mojej, będziecie prawdziwie moimi uczniami i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli» (J 8,31-32): Chrystus przyszedł, aby wyzwolić człowieka od zła grzechu. To podstawowe zło ma swój początek w «ojcu kłamstwa» (jak widać już w Księdze Rodzaju: por. 3,4). Dlatego wyzwolenie od zła grzechu aż do samych jego korzeni musi być wyzwoleniem do prawdy – i przez prawdę. Chrystus objawia tę prawdę. On sam «jest Prawdą» (por. J 14,6). Ta Prawda niesie z sobą prawdziwą wolność. Jest to wolność od grzechu i kłamstwa. Ci, którzy byli «niewolnikami grzechu», pozostając pod wpływem «ojca kłamstwa», zostają wyzwoleni przez uczestnictwo w Prawdzie, jaką jest Chrystus, i w wolności Syna Bożego: sami dostępują «wolności synów Bożych» (por. Rz 8,21). Napisze św. Paweł: «prawo Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, wyzwoliło cię spod prawa grzechu i śmierci» (Rz 8,2) [...].

Chodzi o wyzwolenie człowieka wewnętrznego, o «wolność serca». Wyzwolenie w znaczeniu społecznym czy też politycznym nie jest właściwym mesjańskim dokonaniem Chrystusa. Z drugiej strony należy stwierdzić, iż bez tego wyzwolenia, jakiego On dokonuje, bez uwolnienia człowieka od grzechu, od każdej odmiany egoizmu, również żadne rzeczywiste wyzwolenie w znaczeniu społeczno-politycznym nie może się dokonać. Żadne czysto zewnętrzne przemiany struktur społecznych nie przynoszą prawdziwego wyzwolenia społeczeństw, jak długo człowiek poddany jest grzechowi i kłamstwu, jak długo dominują namiętności, a z nimi wyzysk i różne formy opresji.

Również i to, co można by nazwać wyzwoleniem w znaczeniu psychologicznym, nie może prawdziwie się dokonać, jak tylko tymi siłami wyzwoleńczymi, które pochodzą od Chrystusa, należą do Jego dzieła Odkupienia. Tylko Chrystus jest «naszym pokojem» (Ef 2,14). Jego łaska i miłość w prawdzie wyzwala człowieka od egzystencjalnego lęku przed nonsensem życia, od tej wewnętrznej udręki sumienia, które są udziałem człowieka wydanego w niewolę grzechu.

To wyzwolenie, jakiego Chrystus dokonał prawdą swej Ewangelii, a ostatecznie ewangelią swego krzyża i zmartwychwstania, zachowując swój charakter nade wszystko duchowy i «wewnętrzny», posiada równocześnie zasięg uniwersalny, jest przeznaczone dla wszystkich ludzi. Do wszystkich odnoszą się słowa: «łaską [...] jesteście zbawieni» (Ef 2,5). Równocześnie jednak to wyzwolenie, które jest «łaską», czyli darem, nie może dokonać się bez udziału człowieka. Człowiek musi je przyjąć wiarą, nadzieją i miłością. Musi «zabiegać o własne zbawienie z bojaźnią i drżeniem» (por. Flp 2,12). «Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z [Jego] wolą» (Flp 2,13). Jednakże, świadomi tego nadprzyrodzonego daru, sami musimy współpracować z tą wyzwalającą mocą Boga, jaka znajduje swe źródło w odkupieńczej Ofierze Chrystusa”.